

תת"ע 9094/12/19 - אבו בלילאת מונדר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 9094-12-19 מדינת ישראל נ' אבו בלילאת מונדר
תיק חיצוני: 22250097650

בפני	כבוד השופטת מיכל דואני בהירי
המבקש	אבו בלילאת מונדר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

הרקע לבקשה -

לפני בקשת נאשם לביטול פס"ד שניתן ביום 15.1.20, ע"י כב' השופט ויטלסון, לאחר שהמבקש לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו.

בהתאם לכתב האישום, ביום 2.11.19 בשעה 00:34 נתפס המבקש כשהוא נוהג בשכרות, לאחר שנמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הנו 320 מיקרוגרם, העולה על 50 מיקרוגרם המותרים שנקבעו ביחס למבקש בפקודה.

המבקש הורשע בעבירות לפי סעיף 62(3), 64ב(א)(3) וסעיף 39א לפקודת התעבורה ונגזרו עליו 24 חודשי פסילה, פסילה על תנאי בת 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס בגובה 1500 ₪.

מדובר בזימון למועד הדיון שנמסר לידי המבקש במועד ביצוע העבירה- כך בהתאם להזמנה לדיון וכתב אישום הסרוקים בתיק.

טענות הצדדים-

לטענת המבקש במועד הארוע הנטען בכתב האישום קיבל את הדוח מבלי שהבין כי הוא מוזמן לדיון בביהמ"ש. לטענתו, הוא אינו שולט בשפה העברית, אינו קורא עברית כלל. לאחר שביקש לברר עם אחיו מהות הדוח הוסבר לו כי עליו לשלם את הקנס וזאת בלבד.

המבקש שילם את הקנס, ביחד עם קנסות נוספים.

לימים, נתפס ע"י שוטר והוסבר לו כי רישיונו נפסל. המבקש סבר כי מדובר בהגבלה על רישיון הנהיגה שהוטלה עליו בשל חוב למרכז לגביית קנסות ולא נהג מאותו מועד, כשנתיים ימים.

לאחר שבוטלה ההגבלה התברר לו כי רישיונו נפסל במסגרת תיק זה.

המבקש כופר בביצוע העבירה ומבקש כי ינתן לו יומו בביהמ"ש.

עוד נטען כי העונש חמור בהתחשב בכך שהמבקש מתגורר באזור ללא תחבורת ציבורית סדירה ויהיה בכך כדי לפגוע גם בפרנסתו.

בנסיבות אלה טוען כי נגרם לו עיוות דין.

דיון התקיים בפניי, במעמד הצדדים, המבקש אף הוא התייצב .

במסגרת הדיון המשיך ב"כ המבקש וטען- המשיב נענש באופן מקסימלי ועל כן בלתי מידתי.

היה מקום לתקן את כתב האישום נוכח כשלים ראייניים (בין היתר נטען כי ברכב שהו נוסעים נוספים שלא צוינו פרטיהם, נטען לעניין סמיכות הזמנים שבין מועד העצירה ומועד סיום הבדיקה, כתב יד לא קריא, בדיקת המאפיינים תקינה). עוד נטען כי היה ראוי לזמן מתורגמן לחקירת הנאשם. נוכח נתונים אישיים של המבקש (השכלתו, מקום מגוריו- הפזורה הבדואית, עיסוקו) ניתן להסיק כי לא הבין את משמעות הזימון והתנהלותו מקורה בתום לב.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה .

נטען כי מדובר בשיהוי ניכר בהגשת הבקשה. המבקש בחר שלא להתייצב לדיון למרות שזומן כדיון. מדובר באזור ישראלי, לא ניתן לטעון כי הוא אינו דובר את השפה לאחר שנשמע קולו בביהמ"ש וניתן היה להתרשם כי הוא מתבטא ללא קושי.

לשימוע אליו זומן , שהתקיים יום למחרת ביצוע העבירה, התייצב . על כן , ניתן להסיק כי הבין את שהוסבר לו באותו מועד, גם מבלי צורך במתורגמן.

לעניין הכשלים הנטענים - ב"כ המשיבה מתייחסת לראיות וטוענת כי לא הונחה תשתית לטענה לפיה נגרם לו עיוות דין .

העונש שנגזר על המבקש הוא עונש מקל ומינימלי. בהתחשב בעברו של המבקש ככל והנאשם יורשע לאחר קיום הוכחות סביר שהעונש שייגזר עליו יהיה חמור יותר.

דיון והכרעה -

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "החסד"פ") מאפשר לדון נאשם בפלילים בעבירות מסוימות ללא התייצבותו וקובע חזקה לפיה אם זומן נאשם ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בעובדות שנטענו בכתב האישום ובית המשפט רשאי לדון אותו שלא בפניו.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים.

האחד, כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

השני, כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

לעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) כך נקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו יגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

בית המשפט עמד על משמעות עיוות הדין ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 799, 803-804 (2003) בקבעו כי:

" נחזור ונזכיר בהקשר זה כי בשלב הדיון בבקשה הסתיים ההליך הפלילי, המבקש הורשע, ודינו נגזר. על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון. שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון.... דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו. עם זאת, כאמור, גם בנסיבות אלה, אם מוכיח המבקש - וזו האפשרות השנייה - שאי-היעתרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל, לדוגמה אם לא התייצב נאשם למשפטו עקב שכחה גרדא, אולם מבקשתו עולה באופן חד-משמעי כי בתאריך שבו מיוחסת לו עבירת תנועה הוא לא שהה בתוך גבולות המדינה כלל. בנסיבות אלה החלטה שלא לבטל את פסק-הדין תגרום למבקש עיוות דין, שכן אין כל ספק כי דיון ענייני באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו".

ור' גם רע"פ 400/20 בלכר נ' מדינת ישראל, מיום 2.4.20 (פורסם בנבו).

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש קיבל את הזימון למועד הדיון במעמד הארוע ואף חתם על טופס הזימון. המבקש אף אישר כן במהלך הדיון.

המבקש התייצב לשימוע שנקבע לו למחרת היום.

המבקש השיב לשאלות הצדדים ולשאלות ביהמ"ש וניכר היה כי הוא דובר את השפה העברית, גם אם לא על בוריה. עם זאת, נטען כי המבקש אינו קורא עברית ולכן לא יכול היה להבין כי הוא נדרש להתייצב.

המשיב ציין כי הוא מסר לידי אחיו את המסמך שקיבל למחרת האירוע וזה אמר לו כי הוא נדרש לשלם את הקנס בלבד. טענה זו אינה ברורה מאחר ובמועד המדובר כלל לא נגזר דינו ולא ניתן היה ללמוד אודות קיומו של קנס לתשלום.

המבקש הסביר את גרסתו בכך שככל הנראה מדובר בהודעות קנס אחרות, אותן שילם כפי שהסביר לו אחיו כי עליו לעשות.

בנסיבות בהן המבקש מכיר במגבלתו לקרוא בשפה העברית היה עליו לשוב ולברר מה עליו לעשות, לכל הפחות עם קבלת גזר הדין, אשר נמסר לידו בסמוך לאחר הינתנו, 28.1.20.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

לעניין הגשת הבקשה בשיהוי- עיון במערכת מעלה כי גזר הדין, הכולל את הודעת תשלום הקנס והודעה בדבר פסילה נמסרה לידי המבקש ביום 28.1.20.

מדובר בשיהוי ניכר מאז התקבלה אצלו הודעה בדבר גזר הדין.

לכל הפחות היה על המבקש לברר אודות מהותה של ההחלטה עם קבלת דבר הדואר.

המבקש הסביר את השיהוי בכך שסבר כי מדובר בהגבלה שמקורה באי תשלום קנסות וחובות של המרכז לגביית קנסות. לעניין זה הציג מסמכים מטעם לשכת ההוצל"פ ומשרד הרישוי.

המבקש מבקש כי בית המשפט יאפשר לו לנהל הגנתו, נטען כי מדובר בגזר דין הפוגע בו באופן בלתי מידתי.

המבקש העלה מספר טענות אשר לשיטתו היו עשויות להביא לזיכויו מהעבירה המיוחסת לו, או להקלה בגזר הדין שהושת עליו, גם בשל נסיבות אישיות.

אני סבורה כי העונש שנגזר על הנאשם אינו חמור, מצוי במתחם העונש הראוי. תקופת הפסילה מהווה עונש המינימום לעבירה בה הורשע. גם העונשים הנלווים לפסילה אינם מצויים ברף חומרה גבוה.

באשר לכשלים בראיות- המבקש לא טען כי לא שתה משקה אלכוהולי או כי לא נהג בהיותו שיכור. עם זאת, נטען כי בדיקת המאפיינים היתה תקינה. נטען לבעיית זמנים וכן נטען לדוחות חסרים או כאלה שמולאו באופן לקוי. לעניין זה אמנם ניתנה תשובת המשיבה, אולם נראה כי יש למצער לבחון את הטענות באופן שינתן למבקש יומו בביהמ"ש.

5129לנוכח האמור, מבלי להתעלם מכוח עקרון סופיות הדיון, ולפנים משורת הדין- מצאתי לאפשר לנאשם לנהל הגנתו ולהורות על ביטול פס"ד בכפוף לתשלום הוצאות בגובה 1500 ש"ח.

ההוצאות ישולמו בתוך 30 ימים.

54678313 המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשפ"ג, 06 נובמבר 2022, בהעדר
הצדדים.